

Commentaar RB op de Fiscale verzamelwet 2014

Het Register Belastingadviseurs (hierna: RB) heeft met belangstelling kennis genomen van het wetsvoorstel Fiscale verzamelwet 2014. Het RB maakt graag gebruik van de mogelijkheid om op dit wetsvoorstel te reageren. In dit commentaar wordt de indeling en volgorde van de voorgestelde maatregelen gevolgd zoals die ook is gehanteerd in de memorie van toelichting bij het wetsvoorstel.

Het RB raadt de Kamerleden aan de staatssecretaris van Financiën te vragen om een reactie op de punten die in dit commentaar aan de orde worden gesteld.

1 Verduidelijking aflossingseis eigen woning

Het RB is op zich tevreden over de voorgestelde verduidelijking van de aflossingseis in de eigenwoningregeling.

Wel maakt het RB zich ernstige zorgen over de complexiteit van de eigenwoningregeling. De regeling is als gevolg van voortdurende wijzigingen in het afgelopen decennium, en met name sinds 1 januari 2013, zeer ingewikkeld geworden. De complexiteit heeft mede door overgangsmaatregelen zodanige vormen aangenomen, dat in feite alleen fiscalisten die zich in de regeling hebben gespecialiseerd er een volledig overzicht van hebben.

De regeling zal de komende jaren bovendien alleen correct kunnen worden nageleefd, indien belastingplichtigen beschikken over een complete administratie van de gehele periode waarin zij een eigenwoningschuld hebben gehad. Aangezien particulieren geen wettelijke administratieplicht hebben, kan van eigenwoningbezitters niet worden verwacht dat zij een dergelijke complete administratie hebben. Het is voorts de vraag of de Belastingdienst en/of financiële instellingen in alle gevallen een compleet dossier van elke belastingplichtige (kunnen) hebben. Het RB vreest daarom voor toekomstige discussies over de aftrek van kosten met betrekking tot de eigen woning, als gevolg van een gebrek aan juiste gegevens.

Aangezien de eigen woning een vermogensbestanddeel is waarmee zeer veel belastingplichtigen te maken hebben, pleit het RB voor een complete herziening van de eigenwoningregeling. Vereenvoudiging en begrijpelijkheid voor iedereen zouden daarbij voorop moeten staan. Uiteraard is het RB graag bereid om een bijdrage te leveren aan een dergelijke herziening.

2 Verduidelijking overgangsrecht stamrechtenaanspraken

Het RB is eveneens tevreden met de verduidelijking van het overgangsrecht voor de afkoop van zogenoemde loonstamrechten.

Met ingang van 1 januari 2014 is ten aanzien van de afkoop van loonstamrechten nog een andere stimuleringsmaatregel getroffen. Dit betreft de zogenoemde 80%-regeling van art. 39f, derde lid, Wet op de loonbelasting 1964. Op basis van deze regeling wordt een loonstamrecht dat *ineens* wordt afgekocht, slechts voor 80% in de heffing van loon- en inkomstenbelasting betrokken. Een gedeeltelijke afkoop komt niet in aanmerking voor de 80%-regeling, ook niet op basis van dit wetsvoorstel.

Ervan uitgaande dat het kabinet nog steeds streeft naar “ontklemming” van vermogen ter stimulering van de economische groei, geeft het RB in overweging om de overgangsregeling zodanig uit te breiden, dat de gedeeltelijke afkoop ook voor de toepassing van de 80%-regeling gelijk wordt behandeld als een afkoop ineens.

3 Beslistermijn toekenning toeslagen

In artikel 19 lid 1 Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen wordt de wettelijke beslistermijn voor de definitieve toekenning van toeslagen gewijzigd in “binnen zes maanden na de vaststelling van de laatste in dit kader van belang zijnde aanslag”. De huidige beslistermijn is “binnen negen maanden nadat de laatste in dit kader van belang zijnde aangifte is ingediend, of, indien dat eerder is, binnen acht weken na de vaststelling van de laatste in dit kader van belang zijnde aanslag”. Wordt geen aanslag inkomstenbelasting vastgesteld, dan blijft de beslistermijn voor de definitieve toekenning van de toeslag uiterlijk 31 december van het jaar volgend op het berekeningsjaar.

Het RB wijst erop dat de wijziging van deze beslistermijn nadelig kan zijn voor belanghebbenden die na 1 april van het jaar na het berekeningsjaar voor het eerst een toeslag aanvragen. Dat nadeel kan ook optreden voor belanghebbenden die al een voorschot hebben genoten in het berekeningsjaar, maar voor wie na het berekeningsjaar blijkt dat recht bestaat op een hogere toeslag. In die situaties worden geen (aanvullende) voorschotten uitbetaald en moeten belanghebbenden wachten op de definitieve toekenning. De Belastingdienst heeft na afloop van het berekeningsjaar echter formeel drie jaar de tijd om de aanslag inkomstenbelasting op te leggen, waarbij die termijn nog wordt verlengd met verleend uitstel voor het indienen van de aangifte. Op basis van het wetsvoorstel kan de beslistermijn voor de toeslagen dus fors langer worden.

Reden voor de wijziging van de beslistermijn is volgens de Memorie van toelichting het versneld opleggen van aanslagen door de Belastingdienst, waardoor koppeling van de beslistermijn aan de aanslag inkomstenbelasting meer voor de hand ligt dan de koppeling aan de aangifte. De hiervoor bedoelde forse verlenging van de beslistermijn voor de toeslagen lijkt dan ook niet bedoeld. Wordt de aanslag niet versneld opgelegd, dan kan de Belastingdienst volgens de Memorie van Toelichting de definitieve toekenning ook baseren op de inkomensgegevens in de aangifte. Dit wordt echter niet wettelijk vastgelegd. Met het oog op de rechtsbescherming van belanghebbenden stelt het RB voor om de beslistermijn uit te breiden met: “of, indien dit eerder is, binnen negen maanden nadat de laatste in dit kader van belang zijnde aangifte is ingediend”. De nadelen in verband met de genoemde forse verlenging van de beslistermijn treden dan niet op.

Deze reactie is opgesteld door de Commissie Wetsvoorstellen van het Register Belastingadviseurs. In het bijzonder hebben hieraan bijgedragen drs. P.N.M. Goossens, mr. A.T. Pahladsingh, drs. D.M. de Vries en dr. R.N.F. Zuidgeest.

Culemborg, 10 juni 2014